ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ...

ΤΟΥ Ε. ΓΚΛΟΥΚ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΚΙΑ

Ὁ Γουσταῦος Ραμπάν μ' ἔπιασε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀποφασιστικότητα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μοῦπε :

— Πᾶμε νὰ περπατήσουμε λιγάκι ! Τὸ Παρίσι εἶνε ὑπέροχο σήμερα μ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιο ἥλιο. Ἔτσι ποὺ χαμογελάει ὁ ἥλιος, αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀνάλαφρο, ξανανειωμένο, εὐτυχισμένο... Κάτι, μᾶς τραβάει καὶ μᾶς προκαλεῖ νὰ περπατήσουμε χωρὶς λόγο, ἔτσι στὴν τύχη !

Ἔτσι ξεκινήσαμε μ' ἀνάλαφρο βῆμα, κελλημένοι σχεδὸν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Κάτω στὸ δρόμο χορεύανε μπροστά μας ἡ δίδυμες σκιές μας. Κι' ὁ Γουσταῦος Ραμπάν μοῦ τὶς ἔδειξε χαμογελαστός :

— Βρίσκεις πὼς ὑπάρχει τίποτε πειὸ χαριτωμένο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἀπὸ μιὰ σκιά ; Ἡ πραγματικότης εἶνε ἄσχημη. Μὲ τὴν ἀκριβεια ποὺ τὴν βλέπουμε δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ πλάττουμε κανένα ὄνειρο. Διαρκῶς μᾶς ἀπογοητευει, γιατὶ εἶνε εὔκολο νὰ τὴν ψαχουλέψουμε καὶ νὰ βροῦμε ὅλα τὰ τρωτά της. Ἡ σκιά, ὅμως, εἶνε ἀπιαστη. Ξεφεύγει μόλις ἁπλώσουμε τὸ χερι κι' ἔτσι συλάει τὸ μυστήριό της καὶ τὴν ἕλξι της. Πρσω ἀπὸ τὴν ἄυλη καὶ καπριτσιόζα ἐμφάνιοί της μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τὰ πειὸ ἐξαϋλωμένα δημιουργήματα.

Σκόπασε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε πάλι :

— Θὰ μοῦ πῆς, ἴσως πὼς εἶμαι πολὺ φλύαρος σήμερα. Τί τὰ θέλεις, ὅμως ! Αὐτὰ μᾶς καταφέρνει τὸ μεθύσι τοῦ ἀνοιξιάτικου ἥλιου καὶ ἡ χαὰ τῆς ζωης... Ναί, ἀναπῶ τὶς σκιές, πάντα μου τὶς ἀγαποῦσα... Κρύβεται ὁλοζωντανη μέπα μου μιὰ ἐνθύμησι τῆς νεότητός μου ποὺ θὰ μοῦ τ.ς κάνῃ ἀγαπημένες πάντα... Δὲν σοῦ ἔχω πῆ, ἀλήθεια ποτέ μου τὴν ἱστορία μου αὐτή ;

— Ὄχι, μοῦ φαίνεται.

— Ὤλ ράϊτ ! Νὲ ποὺ βρήκαμε καὶ θέμα γιὰ συνομιλία !

Ἄναψε τὸ τσιγάρο του καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἦταν τὸν καιρὸ ποὺμενα στὸ Καρτιὲ Λατέν σπ υδά.οντας τὰ νομικά. Ἤμουν εἴκοσι χρονῶν... Πῶς περιᾷ, ἀληθεια, ἀλήθεια, ὁ καιρὸς ! Εἶχα πέσει τότε μὲ τὰ μοῦτρα στη σπουδη γιατὶ ἤμουν γεμᾶτος ἐλπίδες καί φιλοδοξ ες ἀπέοαντε ... Γὴν ἐποχὴ ἐκεινη ὅλα μὲ μεθοῦσαν. Ἡ ζωή, τὸ φῶς, ἡ κίνησις, τὸ χαμόγελο της γυναίκας καὶ τὰ λαμπερὰ της μάτια Ὠνειρευομουν ἀγάπες ὑπέροχες καὶ ρωμαντικές !...

— Καὶ τὶς βοῆκες τὶ ἀνάπες αὐτές ;

— Νὰ σοῦ πῶ.. Ἡ λίγες ἀπόπειρες κατακτήσεως γυναικῶν ποὺ ἔ κανα, μοῦ χάριζαν κι' ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀπογοήτευσι... Καί κάθε τοσο ὥρα ζομουν : « Ἄλλη φορὰ θὰ διαλεξ ο καλλίτερα, δὲ θὰ πάω νὰ πέσω ἔτσι στὰ στραβά, θὰ σκεφθῶ πολὺ πρὶν παρω τ ν ἀπόφασί μου..»

»Ἐκεῖνο τὸν καιρο καθόμουνα σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο στὴν ὁδὸ Βωζεράρ, πισω ἀπ' τὸ θέατρο τοῦ « Ὠδείου». Τὰ σπίτια ἤτανε παληὰ καὶ καβαλλικεύανε παυάξενα τὸ ἕνα τ' ἄλλο.

»Τὸ παράθυρό μου ἔβλεπε σὲ μιὰν αὐλή Ἀπέναντι ἦταν ἕνας μεγάλος γκρίζος τοῖχος ποὺ ἔκλεινε ὅλο τὸν ὁρίζοντα. Καὶ τὰ καλοκαιρινὰ ἀκόμα βράδυα ποτὲ δὲν μ ἤθελε ἡ ὄρεξι ν' ἀκουμπήσω στὸ παράθυρό μου. Ἕνα βράδυ, ὅμως, ποὺ εἶχα κουραστῆ ἀπ' τὴ μελέτη, μοῦ φάνηκε πὼς θέσκεζα ἀπὸ ἀσφυξία. Τόσο πολλὴ ἦταν ἡ ζέστη. Ἐπῆγα, λοιπόν, κοντὰ στὸ παράθυρο. Πίσω μου ἔκαιγε ἡ λάμπα. Μὲ ἔκπληξί μου τότε εἶδα, πὼς ἡσκιὰ μουἐποβάλλε στὸνἀπέναντι τοῖχοσὰν σὲ πανὶ κινηματογράφου. Κι ἦταν τόσο τέλεια ἡ σιλουέττα μου, ὥστε ἀναγνώρισα ἀμέσως τὶς τρελλὲς τοῦφες τῶν μαλλιῶν μου καὶ τὸ μεγάλο μου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μουστάκι.

»Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ στάθηκα καὶ περίμενα νὰ δῶ ἂν θὰ πρόβαλε στὸν τοῖχο κ' ἡ σκιὰ κανενὸς πλαϊνοῦ γείτονά μου. Ἔσκυψα λίγο πρὸς τὰ κάτω. Ὅλο τὸ σπίτι ὅμως ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Σὲ κάποιο δίπλανὸ σπίτι κάποιο παράθυρο φωτιζότανε ἀκόμα. Τὸ φωτεινὸ ὀρθογώνιό του διαγραφότανε κι' ἐκεῖνο στον ἀπέναντι τοῖχο.

»Ἐστάθηκα τότε καὶ περίμενα. Σὲ λίγο μιὰ σκιὰ ἐφάνηκε στὸν τοῖχο, μιὰ σκιὰ γυναίκας ποὺ ἐμάντεψα πὼς ἦταν νέα ἀπ' τὸ κομψό σῶμα της, ἀπ' τὸ λεπτὸ λαιμό της κι' ἀπὸ τὸ πλούσιο μάστωμα τοῦ στήθους της. Ἡ ἄγνωστη στηριγμένη κι' αὐτὴ στὸ παράθυρό της, στεκότανε ἀκίνητη.

»Γεμάτος συγκίνησι ἀπ' τὴ μυστηριώδη ἐκείνη γοητεία τῆς σκιᾶς, φέρθηκα ἀσυλλόγιστος καὶ μὲ μιὰ τσαχπίνικη χειρονομία, ποὺ φανερώθηκε ἀμέσως στὸν ἀπέναντι τοῖχο τῆς ἔστειλα μὲ τὸ δάχτυλό μου ἕνα φιλί. Ἡ ἄγνωστη θὰ μὲ παρατηροῦσε κι' ἐκείνη χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τραβήχτηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ χάθηκε.

»Τὴν ἄλλη μέρα μάταια ἐπροσπάθησα νὰ μάθω ποιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ μοῦ φανερώθηκε τόσο παράξενα τὴν περασμένη νύχτα. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ξανάρχισα τὴν κατασκοπεία μου. Συνετώτερος, ἔνοιωσέ ταί, τώρα, ἐφρόντισα νὰ σβύνω τὴ λάμπα μου, γιὰ νὰ μείνῃ τὸ δικό μου μέρος σβυσμένο στὸ σκοτάδι κι' ἔτσι νὰ παρακολουθήσω μ' ὅλη μου τὴν ἄνεσι τὴ γειτόνισσά μου...

»Αὐτὴ τὴ φορὰ ἱκανοποιήθηκα ὅπως μοῦ ἄξιζε. Ἡ σκιὰ τῆς εὔμορφης γειτόνισσάς μου ξαναφάνηκε στὸν τοῖχο.

»Ἔτσι μπόρεσα νὰ τὴν δῶ πολὺ ὥρα καὶ νὰ τὴν προσέξω περισσότερο. Μοῦ φάνηκε πειὸ νέα, περισσότερο χαριτωμένη, περισσότερο ἑλκυστική. Καθότανε στὸ παράθυρο κοντὰ καὶ ἔραβε.

»Τὴν ἐθαύμαζα ἀχόρταστα. Ἡ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω. Κι' ὅταν ἔκλεισε ἐπιτέλους τὸ παράθυρό της καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο ἔνοιωσα πὼς κάτι ξεσκιζόταν μέσα μου. Ἤμουν τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ σκιὰ !... Ἄχ, τρελλὰ νειᾶτα !

Ναί, ἤμουνα ἐρωτευμένος !

Ἐρωτευμένος μὲ μιὰ σκιά !...

Πρέπει νὰ εἶνε κανείς, ἀλήθεια, εἴκοσι χρονῶν γιὰ νὰ τὸ πάθῃ αὐτό, αἴ ; Εἴκοσι χρονῶν μην τὸ ξεχνᾶς—ἤμουν κι' ἐγὼ τότε. Ἤμουν πειὸ τρελλὸς κι' ἀπόνα παιδὶ ἀκόμα...

»Ὅλα τὰ ἄλλα βράδυα, τὸ νοιώθω, τώρα, προσπαθόντας ν' ἀνακαλύψω κάτι θετικώτερο, ἔμενα καρφωμένος στὸ παράθυρο καὶ κατασκόπευα τὴ γειτονοποῦλα μου. Καὶ κάθε βράδυ τὴν ξαναβλέπα πάνω στὸν παληό μου γκρίζο τοῖχο, στο γκρίζο το χο ποὺ φωτιζότανε κι' ἔπαιρνε ὅμι χαρωπὴ ἐμπρὸς στὰ φλογισμένα μάτια μου...»

Ὁ Γουσταῦος Ραμ τὰν σιώπησε μιὰ στιγμὴ καὶ πέταξε τό σβυσμένο του τσιγάρο. Λίγην ὥρα περπατήσαμε χωρὶς νὰ ποῦμε οὔτε λέξι. Ἐπὶ τέλους μοῦ φανηκε πὼς κάτι ἔπρεπε νὰ πῶ κι' ἐγὼ καὶ ρώτησα

— Εἶσαι ρέβιωος πὼς ὁ ἔρωτάς σου αὐτὸς πρὸς μιὰ σκιὰ θᾶμεινε ὁ πειὸ ἄγνός, ὁ πειὸ δυνατὸς τῆς ζωῆς σου;...Δὲν ἀγάπησες βέβαια καμμιὰ ἄλλη γυναίκα τόσο...

— Καμμιάν, ἀληθεια.

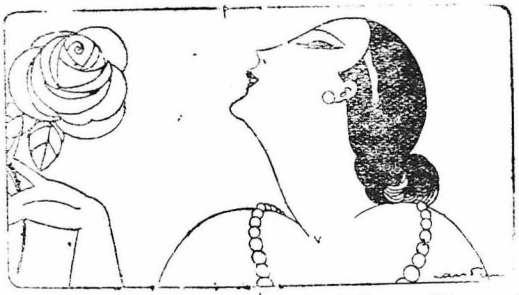

— Καὶ θὰ τὴν ἀγάπησες βέβαια περισσότερο τὴ νειτόνισσά σου ἐκείνη ὅταν θὰ τὴν ἀντίκρυσες στην πραγματικότητα ;

Ὁ Γουσταῦος ἀνασιέναξε καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου!

— Πότε ;

— Οὔτε μιὰ φορά.

— Ἔλα, δα ! Θὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω πὼς δὲν ἐγόρεψες ποτὲ νὰ τὴν γνωρίσῃς ;

— Ποτέ, σέ βεβοιώνω.

— Μὰ γιατί ; τον ρώτησα γεμᾶτος δικαιολογημένη ἔκπληξι.

Ὁ φίλος μου μὲ κύτταξε καλά, ἐζύγισε τὰ λόγια του καὶ εἶπε ο.γανά :

— Φοβόμουνα, βλέπεις, πολύ, μὴν ἦταν καμμιὰ ἄιχημη κι' ἐπροτίμησα νὰ μείνω πάντα ἐρωτευμένος μὲ τη σκιά της. Ναί, φίλε μου, αὐτὸ ἦταν το καλύτερο. Σέ μερικὲς περιπτώσει, μιὰ οκιά, ἕνα τ πότε, ἀξίζει πειὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ ντουζίνα φιλενάδες !

Ε. Γκλοὺκ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΟΥΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ...

Σὲν ποιητὴ τῶν «Εἰδυλλίων» Ν. Χαντζάρα

Μεσα στὴ βουὴ τοῦ δρόμου
εἶταν νάβρω τόνειρό μου,
νὰ τὸ βρῶ καὶ νὰ τὸ χάσω
κι' οὔτε πιὰ ποὺ θὰ το φτάσω.

Μιὰ στιγμὴ πέρασε μπρός μου
κ'εἶταν ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου
ἡ χαρὰ ποὺ μᾶς ματόνει
σὰν οἱ πιὸ μεγάλοι πόνοι.

Πέρασεν ὅπως περνοῦνε
ὅσα δε θὰ ξαναρθοῦνε—
πουλιὰ ποὺχουν φτερουγίσει
σύννεφα μέσα στὴ δύση.

Χι' ἄφησε στὸ πέρασμά του,
πέρασμα ζωῆς θανάτου,
στὴν καρδια μου σὰν σφραγίδα
ὦ ! τὴν πεθαμένη ἐλπιδα,

μιὰν ἐλπίδα πεθαμένη,
ποὺ μᾶς ζεῖ καὶ μᾶς πεθαίνει
κι' ὅλο μᾶς τρυβάει δῶ κάτου
ὡς τὴν πόρτα τοῦ θανάτου !

Ὄνειρο γλυκὸ καὶ ξένο
καὶ παντοτινὰ χαμένο,
σὲ κρατῶ στὸ νοῦ μου ἀκόμα
σὰν τριαντάφυλλο στὸ στόμα

Ὅταν πέρασες μὲ πῆρες;
κι' ὅλες μοῦ ἄνοιξες τὶς θῦρες
μὲ τὸ μαγικὸ κλειδὶ σου
τοῦ χαμένου παραδείσου

Μῆτσος Παπανικολάου